

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sž/7/2012
Identifikačné číslo spisu:	5011200964
Dátum vydania rozhodnutia:	28.02.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:5011200964.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu S., bytom C., zastúpeného JUDr. Petrom Šramkom, advokátom so sídlom Moyzesova 12, Brezno, proti žalovanej starostke obce Výšná Boca, so sídlom Výšná Boca, Malužiná 50, zastúpenej advokátom JUDr. Jiřím Martausom, so sídlom Advokátskej kancelárie M. Pišúta 936/16, Liptovský Mikuláš, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 233/2011 zo 04. júla 2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/75/2011-48 z 18. apríla 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 21S/75/2011-48 z 18. apríla 2012 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 131,13 eura k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Petra Šramku, advokáta so sídlom Moyzesova 12, Brezno, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho priadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovanej č. 223/2011 zo dňa 04. júla 2011 a vec jej vrátil na nové konanie. Zároveň ju zaviazal na náhradu trov konania vo výške 327,82 euro.

Takto rozhodol na základe žalobcom podanej žaloby, v ktorej sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej - starostky obce Výšná Boca, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie obce Výšná Boca číslo 413/2010 zo dňa 08. októbra 2010 o zamietnutí žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií vo vzťahu k originálom alebo fotokópiám dokladov stavebného spisu vo veci územného a stavebného konania stavby Dostavba strediska SKI CENTRUM Bačova roveň - Výšná Boca.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ustanovenia článku 26 ods. 1 ústavy SR podľa ktorého sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené, na § 3 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211 /2000 Z. z.“ alebo „zákon o

slobodnom prístupe k informáciám“), podľa ktorého, informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje a na § 16 ods. 8 zákona o slobodnom prístupe informáciám podľa, ktorého povinná osoba umožní každému bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu nahliadnuť, robiť si výpisy alebo odpisy, alebo kópie zo spisov a z dokumentácie.

Podľa Krajského súdu nebolo pochybností o tom, že povinná osoba má informácie ktoré žalobca žiadal, a ktoré sú súčasťou spisu vo vzťahu k účastníkovi územného konania Hornonitrianske bane Prievdza, a. s.. Vo vzťahu k dostavbe lyžiarskeho strediska z Ski park centrum Bačova roveň. Nebolo sporné, že medzi účastníkmi územného konania žalobca nebol, t. j. dožadoval sa poskytnutia informácií zo spisu o konaní, ktorého sám účastníkom nebol a svoje právo odvodzoval od § 3 ods. 3 a § 16 ods. 8 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Spôsob sprístupnenia informácie závisí od spôsobu, aký navrhne žiadateľ. Zákon umožňuje nahliadnutie do spisu, vyhotovenie výpisov a odpisov alebo vyhotovenie kópií. Ak teda povinná osoba má informácie, ktoré sa požadujú a ak neexistujú zákonné prekážky na obmedzenie respektíve nesprístupnenie prístupu, je povinná ich poskytnúť žiadateľovi. V predmetnom prípade mal krajský súd za to, že pokiaľ žalobca žiadal sprístupniť informácie vyhotovením fotokópií príslušných vyjadrení dotknutých orgánov štátnej a miestnej samosprávy, ktoré mali byť vydané k špecifikovanému konaniu, a to s poukazom na § 16 ods. 8 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, bolo na správnom orgáne, aby nevyhnutne urobil opatrenia, aby nazretím do dokumentácie neboli porušené povinnosti podľa § 8 až 12 zákona o slobodnom prístupe k informáciám pokiaľ neposkytol informácie v celku „en block“.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom, že išlo o informáciu, ktorá bola odovzdaná osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá. Za informáciu odovzdanú bez zákonnej povinnosti nemožno považovať takú informáciu, podklady, dokumenty a údaje, ktoré povinná osoba získava svojou úradnou činnosťou, a teda ide o informácie, ktoré sú povinnej osobe známe z jej činnosti a realizované v súlade s jej kompetenciou. Krajský súd poukázal tiež na to, že v územnom aj v stavebnom konaní je potrebné, aby stavebný úrad zabezpečil stanoviská dotknutých orgánov a je irelevantné, či tieto doloží účastník konania, alebo zabezpečí správny orgán. Starostka obce teda pochybila, pokiaľ odmietla sprístupniť požadované informácie. Vzhľadom na uvedené krajský súd rozhodnutie žalovanej zrušil a vec vrátil na nové konanie.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom k tomu že bol v konaní úspešný.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu sa odvolala žalovaná dňa 28. mája 2012. Namietala že súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V odvolaní sa nestotožnila s názorom prvostupňového súdu, že nešlo o informácie podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 211/2000 Z. z., nakoľko za takúto informáciu nemožno považovať žalobcom požadované informácie o podkladoch, dokumentoch a údajoch, ktoré povinná osoba získava svojou úradnou činnosťou a sú jej známe z jej činnosti realizovanej v súlade s kompetenciou, pričom je nerozhodné, či túto informáciu poskytol povinnej osobe v správnom konaní jeho účastník, alebo si túto informáciu správny orgán zaobstaral sám. Uviedla, že ako starostka obce môže konať iba to, čo jej zákon dovoľuje. Ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám dovoľuje starostovi sprístupniť informáciu odovzdanú osobou, ktorej zákon neukladal povinnosť sprístupniť informácie len za predpokladu, že táto neoznámí že so sprístupnením informácie nesúhlasí. V ustanovení § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám sa neuvádza nič o tom, že toto obmedzenie, alebo nesprístupnenie informácie, sa nevzťahuje na prípady jej získania úradnou činnosťou povinnej osoby, alebo na také, ktoré hoci boli povinnej osobe odovzdané osobou bez povinnosti sprístupňovať informácie, môže získať povinná osoba aj inak. Pokiaľ žalovaná nesprístupnila informácie, konala iba tak, ako jej povoľuje zákon. Spoločnosť Hornonitrianske bane Prievdza, a. s. nesúhlasila so sprístupnením informácií z dôvodu porušenia obchodného tajomstva.

Vzhľadom na uvedené navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil rozsudok Krajského súdu v Žiline tak, že žalobu zamietne a prizná jej náhradu trov konania.

K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 12. júna 2012. Uviedol, že rozhodnutie krajského súdu vychádza zo správneho právneho posúdenia a považuje ho za vecne správne. Žalovaná

napriek absencii akéhokoľvek právneho dôvodu nesprístupnila ani po takmer dvoch rokoch žiadateľom požadované informácie. Nešlo pritom o informácie, ktoré sú odovzdané osobou, ktorej túto povinnosť zákon neukladá. Žalovaný je povinný tieto informácie mať k dispozícii ako miestne príslušný stavebný úrad prvého stupňa aj podľa § 131 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“). Stotožnil sa so záverom krajského súdu, že v danom prípade za informáciu odovzdanú bez zákonnej povinnosti nemožno považovať také informácie, podklady, a údaje, ktoré povinná osoba získala svojou úradnou činnosťou, a teda ide o informácie, ktoré sú povinnej osobe známe z jej úradnej činnosti a realizovanej v súlade s jej kompetenciou. Vzhľadom na uvedené navrhol rozsudok Krajského súdu v Žiline potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovanej nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy s ktorými sa zakladajú menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako i procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma procesné pochybenie správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy s ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Z obsahu súdneho administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil že žalobca svojou žiadosťou zo dňa 28. septembra 2010 doručenej dňa 28. septembra 2010 žiadal sprístupniť informácie v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám, pričom požadoval kópie príslušných vyjadrení dotknutých orgánov štátnej správy a miestnej samosprávy, ktoré boli vydané ku konaniu po umiestnení z vyššie označenej stavby. Informácie žiadal sprístupniť vyhotovením kópií príslušných vyjadrení za úhradu materiálnych nákladov v spojení so zhotovením kópií. Vo svojej žiadosti poukázal na ustanovenie § 133 stavebného zákona. Žiadosť odôvodnil obdobnou investičnou akciou modernizáciou rekreačno-športového strediska STIVF Čertovica, ktorá prebieha identickým

katastrálnom území za neidentických podmienok s investičnou akciou, ktorá je predmetom požadovaných údajov v tomto konaní. Písomným podaním zo dňa 08. októbra 2010 pod č. 413/2010 bola zo strany obecného úradu Výšná Boca žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácií odmietnutá s poukazom na to, že žalobca nie je účastníkom, respektíve dotknutým orgánom územného a stavebného konania ohľadne predmetnej stavby a nie je možné zo strany obce poskytovať originály respektíve fotokópie dokladov stavebného spisu, ktorý je majetkom stavebníka.

Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie dňa 14. októbra 2010, o ktorom nebolo zo strany žalovanej vydané rozhodnutie, a následne bola podaná zo strany žalobcu žaloba na Krajský súd v Žiline, ktoré konanie bolo vedené pod spisovou značkou 21S/102/2010. V tomto konaní rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 08. júna 2011 tak, že zrušil fiktívne rozhodnutie žalovanej zo dňa 03. novembra 2010 podľa § 250j ods. 3 OSP a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že žalovaná bude povinná vydať rozhodnutie s poukazom na § 22 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, teda jej povinnosťou bude vydať riadne rozhodnutie, ktoré bude obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie v zmysle § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“). Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 04. júla 2011.

Následne o odvolaní žalobcu z rozhodla starostka obce, ako druhostupňový správny orgán a vydala rozhodnutie pod č. 223/2011 zo dňa 04. júla 2011 podľa § 10 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/, písm. c/ zákona č. 211/2000 Z. z., a to tak, že odvolanie žalobcu zamietla a rozhodnutie obecného úradu vo Výšnej Boci č. 413/2010 zo dňa 08. októbra 2010, ktorým nebolo vyhovieť žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií potvrdila. V odôvodnení rozhodnutia poukázala na to, že obecný úrad rozhodol správne, keď nevyhovел žiadosti žalobcu o sprístupnenie informácií. Uviedla, že dotknutá právnická osoba Hornonitrianske bane Prievidza, a. s. oznámila, že nesúhlasí so sprístupnením informácií požadovaných žiadateľom pretože poskytnutím požadovaných informácií by mohlo dôjsť k porušeniu obchodného tajomstva, ako aj porušeniu práv na ochranu duševného vlastníctva. Poukázala na § 10 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám ako aj na § 11 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ citovaného zákona. Uviedla, že žiadateľ požadoval sprístupnenie informácií, ktoré boli obecnému úradu odovzdané obchodnou spoločnosťou ktorej zákon neukladá povinnosť sprístupniť informácie a ktorá so sprístupnením informácií písomne nesúhlasila z dôvodu porušeniu obchodného tajomstva, resp. aj práv duševného vlastníctva.

Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa § 1 zákona č. 211/2000 Z. z. tento zákon upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu informáciá.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto výhrou tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o slobodnom prístupe k informáciám informácie označené ako obchodné tajomstvo povinná osoba nesprístupní.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám povinná osoba informáciu nesprístupní, ak jej bola odovzdaná osobou ktorej takúto povinnosť zákon neukladá a, ktorá na výzvu povinnej osoby písomne oznámila že so sprístupnením informácie nesúhlasí.

Podľa § 16 ods. 9 zákona o v slobodnom prístupe k informáciám povinná osoba urobí opatrenia aby nazretím do dokumentácie neboli porušené povinnosti podľa § 8 až 12 zákona.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu vychádzajúc z ustanovení § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Tieto závery, spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalovaného uvedeným v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Predovšetkým je potrebné mať na zreteli, že účelom zákona o slobodnom prístupe k informáciám je realizácia ústavou garantovaného práva na prístup k informáciám podľa článku 26 Ústavy Slovenskej republiky a článku 17 Listiny základných práv a slobôd.

Podľa § 17 Obchodného zákonníka predmetom práv patriacich k podniku je aj obchodné tajomstvo. Obchodné tajomstvo tvoria všetky skutočnosti obchodnej, výrobnéj alebo technickej povahy súvisiace s podnikom, ktoré majú skutočnú alebo aspoň potenciálnu materiálnu alebo nemateriálnu hodnotu, nie sú v príslušných obchodných kruhoch bežne dostupné, majú byť podľa vôle podnikateľa utajené a podnikateľ zodpovedajúcim spôsobom ich utajenie zabezpečuje.

V zmysle citovaného zákonného ustanovenia ide teda o päť taxatívne vymenovaných charakteristík, ktoré musí daná informácia spĺňať, aby mohla byť považovaná za obchodné tajomstvo. Pre postup pri uplatnení prístupu k informáciám vo verejnej správe sa do popredia kladie povinnosť podnikateľa aktívne a z vlastnej iniciatívy predmet svojho obchodného tajomstva chrániť už pri uzatváraní zmluvy s povinným subjektom (orgánom verejnej správy, ktorý má ústavne uloženú informačnú povinnosť) a označiť, ktoré skutočnosti zmienené v zmluve aj ďalšie dokumentácie považuje za obchodné tajomstvo. Ochranu však nepoživajú všetky skutočnosti a informácie ktorými podnikateľ disponuje, môže takto označiť len tie údaje, ktoré sa viažu na jeho podnik. Predmetom utajenia nemôžu byť ani skutočnosti, ktorých utajenie zákon zakazuje, alebo nedovoľuje.

Vzhľadom k všeobecnej povinnosti z každého správneho orgánu postupovať na základe skutočne overených faktov, je samozrejmé, že správny orgán (ako aj súd) musí skúmať, či podnikateľom tvrdené skutočnosti sú pravdivé a spĺňajú náležitosti podľa § 17 Obchodného zákonníka. Správny orgán teda nesmie na podanú žiadosť o informáciu, ktorá smeruje k obchodnej zmluve reagovať tak, že začne komunikovať s druhou stranou zmluvy a zisťovať, či dotknutý subjekt nechce späťne označiť nejakú pasáž zmluvy za obchodné tajomstvo.

Podnikateľ nadväzujúci vzťah s orgánom verejnej správy si musí byť vedomý, že jeho partner nie je porovnateľným súkromným subjektom, ale, že jeho verejnoprávne postavenie mu v mnohom jeho možnosti vopred obmedzuje, alebo definuje. Informačná povinnosť je daná Ústavou Slovenskej republiky a orgán verejnej správy sa jej v rámci jednotlivého zmluvného vzťahu nemôže nijak zbaviť.

Orgán verejnej správy ako povinná osoba podľa zákona č. 211/200 Z. z. musí skúmať aj podmienku zákonnej definície podľa ktorej podnikateľ zodpovedajúcim spôsobom svoje obchodné tajomstvo aj utajuje. Je teda potrebné vyzvať podnikateľský subjekt aby spôsob utajovania doložil najmä svojimi internými pokynmi pre zamestnancov a ďalšími spolupracujúcimi subjektmi. Pokiaľ ich nedoloží nie je možnosť utajenia z dôvodu obchodného tajomstva daná.

Orgán verejnej správy konajúci vo veci, takýmto spôsobom nepostupoval. Nijakým spôsobom neskúmal, či dotknutým subjektom označené obchodné tajomstvo spĺňa základné znaky, ktoré na jeho

uplatnenie vyžaduje zákon. Vo svojom rozhodnutí sa napriek poukazu na rešpektovanie obchodného tajomstva, čím zdôvodnil odmietnutie práva na podanie informácie, s týmito skutočnosťami vôbec nezaoberal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalovanej vznesené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, keď krajský súd sa s námietkami vznesenými žalovanou náležite vysporiadal, a stotožniac sa s dôvodmi napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) doplniac tieto o stanovisko k námietkam žalovanej uvedeným v odvolaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu pozostávajúcu z náhrady za 1 úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu 12. júna 2012 v sume 123,50 eura, t. j. výšku trov vyučovanú právnym zástupcom žalobcu (správne mohol účtovať za úkon vykonaný v roku 2012 127,16 eura) + 1 x režijný paušál á 7,63 eura, t. j. spolu 131,13 eura, a to podľa § 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení. Uvedenú sumu zaplatí žalovaná podľa § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP k rukám právneho zástupcu žalobcu JUDr. Petra Šramku, advokáta so sídlom Moyzesova 12, Brezno, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3: 0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.